IULIA ANANIA

AGLOMERAȚIE

(publicată în Jurnalul SF Nr. 3/1992)

Editura electronică Equinox
2012

O biluță energetică scânteietoare se rostogoli cu prudență de după piciorul băncii. Cercetă cu atenție strada: nu trecea nimeni.

Se strecură pe lângă bordură și, din câteva salturi, ajunse sub ziarul aruncat pe marginea peluzei. Pe dată foaia de hârtie se ridică, se lungi, se lăți, se umflă închipuind un om. Silueta se acoperi repede cu un strat de piele, cu haine, un palton lung și o pălărie.

— Hâc!

G. tresări, speriat. Tufișul din fața lui se mișcă, descoperind un individ foarte roșu la față, care se clătina și emitea zgomote ciudate.

— Hâc!

G. făcu ochii mari.

— Prietene! strigă deodată celălalt, descoperindu-l. Prietene!

Făcu un gest ciudat, desfăcând brațele, dar își pierdu echilibrul și aproape că se prăbuși peste G., turtindu-l.

— Sunt pierdut! își spuse acesta, strecurându-se pe sub corpul omului și refăcându-se, la câțiva pași distanță. M-au descoperit!

— Prietene! strigă pentru a treia oară individul prăvălit în iarbă. Singurul meu prieten!

G. nu răspunse, din motive întemeiate. Nu înțelegea o iotă și blestemă graba datorită căreia plecase fără să învețe temeinic limba acestor creaturi.

— Unicul meu prieten! suspină omul ridicându-se cu greu. Doar tu m-ai înțeles întotdeauna! Hâc! Ai avut grijă de mine... Uite!

Îi întinse un obiect ciudat.

— Haide, ia o dușcă!

G. îl privi circumspect.

— Hâc!

G. traduse sunetul ca o amenințare și se grăbi să emită un flux de radiații care să susțină sticla, în timp ce el o ținea în mână.

— Bea, băi, că-i bun! Hâc!

G. își zise că nu-i exclus să mai existe o scăpare și se grăbi să ducă obiectul la gură. Din el se răspândi un miros profund, înțepător, un șoc teribil pentru nervii bietului G. Aruncă sticla cât colo și fugi împleticindu-se.

— Luate-ar toții dracii! exclamă cu năduf celălalt, căutându-și comoara la lumina chioară a lunii. Dacă nu... hâc! Dacă nu-ți place, de ce o arunci? Paștele și...

G. nu-l mai auzea. Intrase în clădirea masivă de lângă parc, strecurându-se pe sub ușă. Alergă pe coridorul lung și intră într-o sală înaltă, cufundată în întuneric. Se învârti în loc, derutat.

— Psst! auzi deodată vocea lui B.

Îl reperă într-o vitrină și fugi la el.

— Ce faci, dom'le, aici?

— Veghez! răspunse misterios B.

— Veghezi, pe naiba! Dormi de o grămadă de vreme! Dac-ai ști de când te caut...

— Ce cauți aici? îl întrerupse celălalt.

— Am venit să te iau înapoi.

— Înapoi? De ce?

G. deschise geamul și-l luă pe B. de pe catifeaua roșie.

— Ai greșit planeta, deșteptule! îl informă răutăcios.

— Ești nebun? Ești... Ce-i cu tine?

— Eu? Ce? A, asta! Mă simt cam prost.

G. devenea din când în când străveziu, și pe el se puteau citi fragmente de articol: „Noul guvern a instigat la...", ... și când ajunse în camera vestitei actrițe...

— Prost, mie-mi zici! Ai băut!

— Eu? Nu!

— Miroși a rachiu, bețivanule! se răsti B.

— N-am știut că e așa ceva în chestia aia! murmură celălalt, împleticit.

— Nu ești bun de nimic! Eu mă chinui să studiez grămezi de neisprăviți, de atâta vreme, și tu...

Se întrerupse, observând că celălalt sforăie încetișor pe nas.

— Fir-ar să fie! pufni. Dacă l-au trimis aici, înseamnă că iar ne-au luat-o alții înainte! Hai, vino! continuă el. Să mergem acasă!

Vechea unealtă de silex se transformă într-o biluță energetică și, împăturindu-l pe G., îl luă sub braț și ieși prin geam.

În urma lor, vitrina de pe celălalt perete se urni greoaie din loc.

— La dracu! blestemă 2-8. Și ăștia au fost colonizați!

Și se îndreaptă spre ușă, tropăind mărunțel pe picioarele de metal.

- sfârșit -